

Dones creients alcen la veu a Barcelona contra el masclisme de l'Església catòlica

Diversos col·lectius feministes es concentren davant la catedral de Barcelona per denunciar els abusos que pateixen

200 dones amb un esparadrap a la boca han volgut escenificar que l'església les silencia a la catedral de Barcelona. Argumenten que a l'església catòlica, totes les decisions importants les prenen homes, malgrat que més de **la meitat dels creients són dones**.

Convocades pel col·lectiu "Alcem la Veu", algunes religioses han denunciat abusos sexuals, assetjaments i també humiliacions en públic. Demanen que no se les discrimini per raó de sexe o de gènere. També volen que l'Església doni suport a totes les identitats i orientacions sexuals.

Què volen les dones creients?

Són dones de diferents àmbits professionals amb un denominador comú, **són feministes i catòliques**. Fa anys que es mouen en diferents entitats eclesiàstiques i asseguren que estan fartes de patir discriminació. Per això han decidit organitzar-se i alçar la veu.

Neus Forcano Aparicio, portaveu de "Dones Creients i Feministes" i "Alcem la Veu" explica les desigualtats que pateixen les dones en el món eclesiàstic.

"Hem d'aixecar la veu, parlar clar, demanar ser reconegudes. I això s'ha de fer des de la base. La invisibilització per gènere és molt flagrant, és una injustícia molt flagrant perquè estàs invisibilitzant la meitat i impossibilitant que prenguin tasques de responsabilització o votació".

La mort no té l'última paraula

Esperances del món d'avui – Dissabte Sant – Pasqua de les Avellanes 2021

A "Alcem la veu" no busquen canviar la cúria vaticana, perquè diuen que de moment, s'ha de començar per la base. No volen substituir bisbes ni cardenals. Volen comunitats de creients més justes i **reivindicar la figura de la dona activa**.

Neus Forcano en declaracions a Catalunya Ràdio

"No ens ho han de canviar des de dalt, nosaltres no confiem que ara els bisbes facin una reunió i parlin i ens donin suport, no ens cal, si ho volen fer que ho facin però no ho anirem a demanar. Nosaltres estem demanant que totes les dones siguin conscients del que estan fent, del que aporten i d'intentar construir l'Església que volem".

Els col·lectius de dones creients

La coordinadora "Alcem la veu" està formada per grups de dones catòliques i feministes de diferents diòcesis de Catalunya. Advoca per la igualtat, la llibertat, la dignitat i el reconeixement de les feines i responsabilitats que exerceixen les dones en àmbits eclesials.

De moment, ja tenen més de **700 adhesions**, fins i tot de convents de monges com les benedictines de Montserrat i les de Barcelona. A més de 35 entitats cristianes i esglésies protestants. Són presents també a ciutats com Madrid, València o Bilbao, on avui també s'han concentrat. I a escala internacional les empara l'entitat "Veus de Fe", que organitza manifestacions a tot el món.

L'organització internacional agraeix a totes les dones que avui han assistit a la manifestació.

"Si coges la baja, te despiden"

Dos empleadas de hoteles relatan el miedo con el que trabajan en jornadas maratonianas

Las horas extras que no se pagan superan a las retribuidas en la hostelería

En la puerta de un **hotel de lujo de Barcelona**, los coches de gama alta y los chóferes aguardan a que sus clientes salgan del establecimiento. Por la puerta de empleados, Isabel Rodríguez sale del mismo hotel después de acabar su turno de ocho horas limpiando y preparando habitaciones. Hace 21 años que trabaja como **camarera de piso** y se considera, hasta cierto punto, una privilegiada dentro de su colectivo porque tiene unas condiciones laborales mejores que muchas otras que tienen que malvivir con sueldos de poco más de 600 euros por una jornada completa o limpiando **habitaciones** a destajo por dos euros cada una. Es uno de los rostros de [la cara oculta del turismo](#) y de [otros sectores afectados por la precariedad](#).

"Yo tengo un sueldo base y un plus por arreglar camas además de limpiar por encima de la mayoría de trabajadoras", afirma. Isabel es una de las promotoras de la nueva asociación de **Las Kellys**, que lleva trabajando en la mejora de las condiciones de estas empleadas desde hace meses mediante un movimiento transversal que va ganando adhesiones de las afectadas a pesar del miedo con el que trabajan.

SOBRECARGA DE TRABAJO

La peor situación para una de estas trabajadoras es tener que coger la baja porque no tienen más remedio después de sufrir el desgaste de las lesiones como consecuencia de las sobrecargas musculares que tienen que soportar con un ritmo de trabajo muy duro. Rosmary ha sufrido las consecuencias de esa conjunción de factores en un aparthotel en el que eran solo tres camareras de piso para limpiar y preparar 50 habitaciones y apartamentos.

Las empleadas más precarias cobran dos euros por limpiar una habitación

A los dos meses de empezar una baja laboral, su empresa la despidió, justo cuando la trabajadora supo que su recuperación iba para largo y que tendrían que operarla de la rotura de tendones en el codo que la dejó sin apenas fuerza en un brazo. "Las trabajadoras tienen mucho miedo a perder el trabajo y van aguantando para no cogerse la baja porque saben que es un despido seguro. En mi caso me pasó eso. Aguanté demasiado y ahora es posible que no pueda volver a trabajar como camarera de piso", explica.

PREDOMINIO DE MUJERES CON HIJOS

La precariedad en el sector se ceba en un colectivo en el que predominan las mujeres separadas o solteras con niños e inmigrantes, precisamente "las trabajadoras más precarias y que aguantarán más las presiones y las malas condiciones laborales porque necesitan esos ingresos, aunque sean bajos", explica Isabel.

Pero además de las nuevas fórmulas de precariedad derivadas de la subcontratación en empresas con convenios por debajo de las tablas salariales de la hostelería, las Kellys también sufren las modalidades más enquistadas en el sector para reducir los costes laborales y tener más flexibilidad en las empresas. "Al principio tenía un contrato a media jornada y luego de seis horas al día pero nunca trabajaba solo esas horas, siempre alargaba la jornada y sin cobrar más", relata Rosmary.

De hecho, el sector de la hostelería es uno de los que tienen más horas extras no pagadas, con 330.400 sin compensación frente a 300.000 retribuidas en el segundo trimestre de este año, según los datos de la Encuesta de Población Activa (EPA). Ese alargamiento de jornada sin compensación, ya sea en dinero o con tiempo de descanso, forma parte de la economía sumergida que también sufren los empleados del sector.

Remei Capitan: "Per acompanyar en la mort, has de viure la vida plenament"

- **Com vas decidir emprendre aquest camí?**

La gent que em coneix es pensava que crearia una empresa d'organització d'esdeveniments, perquè sóc molt *juerguera*. De fet, durant molt temps feia festes de "taper sex" amb una maleta vermella (Riu). Suposo que la gent em veia més especialitzant-me en sexualitat. I pot semblar que el que faig és tot el contrari, però jo penso que va en la mateixa línia. Per dedicar-te a acompanyar a morir has de viure la vida "a full", tal com és. Ha d'entrar tot.

- **Sempre hi ha coses per aprendre!**

Sí, a mi em queden moltes! Però si moro demà, ja ho aprendré en una altra. Què vull dir amb aprendre: deixar enrere l'enveja, la ira, l'avarícia a la que ens arrossega aquesta societat capitalista. Quan vius feliç amb el que tens, ajudes, no t'importa el què diran, l'enveja és zero, respectes els altres i a tu, quan vius en equilibri, ja has après el que haves d'aprendre. Amb l'educació dels fills es veu constantment tot el que encara queda per aprendre. I, de fet, veig clarament que sóc una aprenent de resiliència, d'assertivitat. És molt complicat. I en aquest projecte que tinc en marxa no deixo d'aprendre. Un dels moments més intensos ha estat acompanyar en la mort la Manoli. Una dona que va assistir a una cerimònia de comiat i em va demanar que fes també la seva. S'estava morint. Va ser un aprenentatge meravellós. També el ritual, que va ser religiós. La sensació de fer un homenatge és important i es pot transmetre en tots els detalls, des de la història de vida, el que vol explicar la gent o fins i tot en la música a l'entrar el fèretre a l'església. En el cas de la Manoli, va ser una cançó de la Isabel Pantoja, perquè li encantava: el *Marinero de luces*. Penso que tot això és el que dona pau. És una alegria continguda que sembla que ens faci por sentir.

- **Ens prohibim estar contents en un moment així**

Clar, perquè s'ha mort algú. Però aquesta alegria és la que dona la pau d'haver fet un homenatge a algú que ha mort. La sensació és de tranquil·litat.

- **Recordes quin va ser el teu primer contacte amb la mort?**

S'han mort moltes persones properes. No ho recordo bé. Però sé que en el meu temps se'ns permetia veure més d'aprop la mort que als infants d'ara. De fet, ara calen tallers a l'escola per a explicar millor la mort. No els ensenyem a afrontar-la clarament. Els hi diem frases com "ha marxat", "ha anat al cel"... Cal dir clarament que una persona ha mort. No els deixem anar al tanatori, ni veure el mort. Abans, la gent es moria a casa. Potser la primera mort propera va ser la del meu avi. També les dels germans de la meva mare, tots van morir de càncer molt joves. Recordo que em va costar de superar-ho. De tota manera, crec que li dec al meu pare la manera d'afrontar-ho. Suposo que per por a la seva pròpia mort, ell quan moria algú proper, li demanava a ma mare que fes uns caragols i brindàvem: "mengem i gaudim que nosaltres podem, els altres no hi són; brindem per la tieta que això és l'únic que ens emportarem". Ho vaig escoltar tant, que ho visc d'una altra manera. Igualment, també he tingut moments d'incomprensió total. He hagut d'afrontar morts de gent estimada que m'han tocat profundament. Una d'elles, d'un amic, el Miquel, que tenia 38 anys quan va morir de càncer de colon. Era un empresari amb empenta, tenia un fill recent nascut, amb tota la vida per davant. Vaig sentir que era una gran injustícia. Igual que la mort d'una altra amiga, la Carme, que va morir d'un vessament cerebral quan va tenir el seu nadó. Li va començar a fer mal el cap als tres dies d'haver parit i es va morir als braços del seu home. Havia sigut una casualitat que jo l'anés a veure justament a l'hospital després del part. Va ser molt dur acceptar-ho. Em vaig enrabiar molt amb la vida. Va suposar una inflexió. Sentia que no s'ho mereixien, amb fills petits, el seu futur. I la pregunta és: què ens mereixem? La vida és un regal i la manera més fàcil d'entendre-la és pensar que estem aquí per aprendre i per estimar els altres.

Quan la meva filla Mariona va nèixer, jo pensava que es moria. Tenia una cardiopatia molt greu i vam arribar a l'hospital molt apurats. Veient com s'està morint un fill amb 10 dies de vida, t'envaeix la sensació d'injustícia. Jo era directora de banca, tenia la meva vida totalment controlada, el meu home era promotor. Jo era un exemple de superació a la família: filla d'immigrant, integrats al poble, una carrera i un màster, treballadora. Econòmicament i pel que fa a reputació, havia arribat molt lluny. I quan neix la segona filla, et diuen que s'està morint. No la podien operar fàcilment. Davant d'això, tot s'ensorra. La vida tan controlada, tot al seu lloc, tot idíl·lic segons els estàndards del capitalisme que vivim. Ens va tocar a nosaltres per algun motiu. I va ser un punt d'inflexió per mi. Els valors van canviar. I, a més, vam fer una promesa: si se salvava, continuariem amb els tràmits d'adopció que havíem començat abans de l'embaràs. I vam anar a buscar l'Arnau a Etiòpia. Tots aquests contactes amb la mort -perquè el que li va passar a la Mariona ens va fer mirar la mort de molt a prop- expliquen l'evolució que jo he fet.

Hi ha gent que té molt clar i per contracte com vol morir i com vol que sigui el seu comiat. Tu també ho tens preparat?

La mort no té l'última paraula

Esperances del món d'avui – Dissabte Sant – Pasqua de les Avellanes 2021

Sí! Jo donaré el meu cos a la ciència. I, per tant, el meu cos no hi serà present, però hi haurà una fotografia i ha de ser una festa molt gran amb molta música.

- **En què ets especialista?**

En un paper posa “especialista en dol”. (Riu) És complicat, crec que se'm dona bé escoltar, no jutjar. Això ho he après amb els anys. També ajudo i molts cops sense res a canvi. Podria dir que sóc especialista en no esperar res de ningú i també en patir molt. Sóc molt patidora. Ho he anat pal·liant amb els anys, perquè no pots estar patint constantment per tot i per tothom. Ho he de canalitzar cap a l'ajuda, però encara ho sóc.

- **Si fossis una superheroïna, quin superpoder et demanaries?**

M'encanta aquesta pregunta! Perquè la tinc claríssima: voldria saber parlar tots els idiomes del món. Tots. Perquè la comunicació és la clau de la vida. Comunicant pal·liem tant dolor... Comunicant no hi hauria guerres, ni conflictes. La mort hi seria, però l'entendríem millor. Quan era petita i em deien què faria si tingués una vareta màgica, deia això mateix.

- **Hi ha moltíssims rituals, en tens algun preferit?**

Cada persona pot tenir un ritual diferent. I els símbols tenen la seva importància. Està bé pensar en fets que tinguin a veure amb la vida de cadascú. A mi m'agrada molt, per exemple, repartir flors a la gent que va a la cerimònia per a que l'assequin i la converteixin en un punt de llibre. O les mateixes flors de les corones. Això és molt bonic i a la gent li dona l'oportunitat de quedar-se una part d'aquella persona.

El sepulcre buit. Aparició a les dones

(Mt 28)

1 Passat el dissabte, quan clarejava el diumenge, Maria Magdalena i l'altra Maria anaren a visitar el sepulcre. **2** Tot d'una hi hagué un gran terratrèmol: un àngel del Senyor va baixar del cel, féu rodolar la pedra i s'hi va asseure al damunt. **3** Resplendia com un llamp, i el seu vestit era blanc com la neu. **4** De por d'ell, els guardes es posaren a tremolar i van quedar com morts. **5** L'àngel digué a les dones:

--No tingueu por, vosaltres. Sé que busqueu Jesús, el crucificat. **6** No és aquí: ha ressuscitat, tal com va dir. Veniu, mireu el lloc on havia estat posat. **7** Aneu de seguida a dir als seus deixebles: "Ha ressuscitat d'entre els morts, i ara va davant vostre a Galilea. Allà el veureu." Aquest és el missatge que us havia de donar.

8 Immediatament elles, amb por, però amb una gran alegria, se n'anaren del sepulcre i van córrer a anunciar-ho als deixebles.

9 Però tot d'una Jesús els va sortir al pas i les va saludar. Elles se li acostaren, se li abraçaren als peus i el van adorar. **10** Jesús els digué:

--No tingueu por. Aneu a anunciar als meus germans que vagin a Galilea. Allà em veuran.